

Povești destinate copiilor

Carte de literatură (povești)

Ancora subterană

Autor anonim

In una din zile, cercetand plante tropicale in gradina botanica din Moscova, m-am oprit in fata lianei, fiind uimit de flexibilitatea ei. Ramurile acestui arbore, sprijinindu-se pe temeri-ce, se extinsesera pe peretii serei, ajungand pana in tavan. M-am uitat la butoiul in care crestea liana. Scandurile solide de stejar se distantasera in partea de jos. In interstitiile formate aparusera niste radacini negre, puternice.

Dusumeaua de ciment din jurul butoiului se sfaramase de parca fusese lovita cu un drug de fier.

- Ce s-a intamplat? M-am mirat eu.

- Nimic deosebit, mi-a raspuns un lucrator din sera. Radacinile s-au simtit incorsetate si au spart butoiul, apoi dusumeaua. Putem intalni nu o data vreun mesteacan crescut pe o casa darapanata ori iarba aparuta printre pietrele caldaramului. In ambele cazuri au lucrat radacinile. Nici un obstacol nu le rezista: ele pot foarte bine sa dizloce caramizile postamentului ori sa ridice asfaltul.

De unde au radacinile atata putere? Cat de firav ne pare ghiocelul! Putini dintre noi stiu insa ce forta ascunde el. Tulpina, frunzele si radacinile lui sunt alcatuite din celule microscopice. Fiecare celula aduce cu o minge miniaturala, care nu e insa plina cu aer, ci cu suc celular.

Presiunea acestui suc este foarte mare. Mingea de cauciuc sare, batuta de pamant, datorita unei presiuni de doua atmosfere. Basculanta, in greutate de mai multe tone, merge pe anvelope de cinci atmosfere. Ei bine, sucule celular apasa cu o forta de pana la o suta de atmosfere! O asemenea presiune nu pot avea nici cazanele celor mai puternice locomotive.

Sfârșit!

Rodul tainic

Autor anonim

A fost odata un imparat, si-n curtea acelui imparat se afla un pom atat de inalt, incat nimeni nu era in stare sa-i vada varful. Pomul acesta inflorea si dadea rod in fiecare an, dar nici imparatul, nici curtenii lui, nici vreun alt om pamantean n-a apucat sa vada poama din rodul acela.

Era, se vede, pe acolo, prin inaltimile nestrabatute de ochiul omenesc, cineva care nu lasa sa cada nici o poama pe pamant, ci le culegea toate la timpul potrivit. Imparatul tinea doar sa afle cum sunt poamele rodite de pomul acela, si a dat de stire in toata imparatia lui ca aceuia care se va fi urcat in pomul acela si va putea spune cum anume ii sunt poamele ii va da in casatorie pe aceea dintre fetele sale pe care el insusi si-o va alege.

Au venit dar boieri de toate spitele, feciori de imparat, pana chiar si feti-frumosi, dar nici unul n-a fost in stare sa se urce in pom.

Era insa la curtea imparateasca un flacau tantos, si acesta s-a laudat mumei sale ca el are sa se urce, si-a rugat-o pe aceasta sa se duca la imparat sa-i spuna ca el se urca.

Imparatul nu credea asa ceva si l-a chemat pe Danciu la sine. N-o sa fii nici tu in stare sa te urci, i-a zis, si sa stii ca, daca nu te vei putea urca, dau porunca sa-ti taie capul.

Danciu s-a in voit sa-i taie capul, daca nu va fi in stare sa se urce, si a rugat pe imparatul sa-i dea ragaz de trei zile ca sa se gandeasca, iar in timpul acestor trei zile a pus pe un mester faur sa-i faca cataratoare de fier, apoi s-a pus pe urcate.

S-a urcat omul si iar s-a urcat timp de trei zile si trei nopti, si deo data a dat in scoarta copacului de o gaura prin care a intrat in o coliba in care a gasit o baba batrana, de tot batrana. El ii dete binetele cuvenite.

- Buna seara, bunica draga! ii zise apoi.

- Bine ca mi-ai zis bunica, ii raspunse baba, caci altfel te-as fi omorat intr-o clipa. Dar ce te aduce pe la noi, puisorul mamei?

- Bunica draga, raspunse el, n-ai putea sa-mi spui ce fel de rod are pomul acesta?

- Mai asteapta putintel pana ce se va fi intors fiul meu, raspunse ea, el va fi stiut-o si aceasta, caci sufla si in cele mai mici gauri.

lăra dansa era Mama Vanturilor. Seara, după ce s-a întors, fiul ei a simțit miros de om pământean. Simt boare de om, zise el mamei sale. Cine a venit și în ce treburi umbla?

Ea îi spuse ce și cum, toate din fir a par, precum le aflase de la Danciu.

De, zise fiul ei, Vantul cel fără de astampar, eu suflu, ce-i drept, în toate gaurile, dar până acum tot n-am ajuns să află ce fel de rod are pomul acesta.

A rămas cu buzele umflate și-a plecat mai departe. Urcându-se până acolo, el a tocit o pereche de cataratoare. El lua acum alta pereche.

După ce s-a urcat încă trei zile, a dat de o altă colibă și-a intrat și-n aceasta dând cuvenitele binete.

- Buna seara, bunica dragă! și baba aceasta îi dete același răspuns ca cea de mai înainte, apoi îl întreba:

- De unde și până unde? El îi spuse că umbla să afle care e rodul pomului.

- De! îi răspunse ea. Îmi pare rău că nu te pot dumeri. Mai asteapta însă să vie fiul meu; el o să ti-o poată spune.

Baba i-a dat apoi să manance, căci era lihnit de foame, și după aceea i-a făcut culcus să doarmă.

Viind acasă fiul ei, care e Omul-din-lună, a făcut și el

intrebarile pe care le facuse vantul. Ea ii spuse ca e om bun si umbla sa afle ce fel e rodul pomului.

Imi pare foarte rau, raspunse el. Eu ma uit, ce-i drept, prin toate crapaturile, dar n-am ajuns sa aflu ce fel de rod are pomul acesta.

Dimineata, dupa ce Danciu se destepta din somn, baba i-a spus-o aceasta. Nu-i ramane dar lui Danciu decat sa-si ieie a treia pereche de cataratoare si sa arunce jos pe cele tocite.

Gasindu-le pe acestea prin curte, slugile i le dusera imparatului, care prin aceasta se incredinta ca a ajuns tot departe.

"Te pomenesti ca acela gaseste in cele din urma rodul pomului, zise el in gandul lui, eu insa tot n-am sa-i dau fata mea."

Iara Danciu se urca tot mai departe, o zi, doua zile si dupa a treia zi iar dete de o coliba. Gasi si in coliba aceasta o baba inca mai batrana, Mama Soarelui; o pati insa si cu aceasta tot ca si cu celelalte doua si pleca mai departe.

A urcat acum, a urcat si iar a urcat timp de trei zile da, inca trei fara ca sa i se fi tocit cataratoarele, si tocmai in seara zilei a saptea s-a pomenit la poarta raiului.

Nu mai era acum tot ca mai nainte: la poarta aceea n-a gasit adica o baba, ci un mosneag batran, de tot batran.

- Ai obosit, nu-i asa? il intreba mosneagul.
- De! am cam obosit! ii raspunse.
- Ei bine! grai mosneagul, daca esti obosit, sari ici in locul meu si mai odihneste pana ce ma voi fi intors eu.

Danciu se asaza si asteapta un ceas, doua ceasuri, mult a asteptat, dar mosneagul nu s-a mai intors. El a incercat sa se ridice, dar n-a fost in stare; ii era parca-l batusera cu cuie in scaun.

Deodata se pomeni fata-n fata cu o fata de tot frumoasa, care, nici una, nici alta, il intreba daca nu vrea sa intre vizitiu la Lia, Zana Zanelor.

Voi fi vrand eu, ii raspunse Danciu, dar nu pot sa ma scol de aici.

- As! intampina fata cea frumoasa. Am sa te scol eu numaidecat. O sa-l aduc inapoi pe mosneagul care a fost aici.

Ea s-a dus apoi fuga la Lia si i-a spus ca mosneagul nu mai e la slujba lui si a lasat in locul sau pe unul care ar fi gata sa intre vizitiu la ea, dar nu poate sa se ridice de acolo.

Lia se incrunta si-i porunci olacului sau sa se duca iute si sa-l aduca pe mosneag la locul lui.

Olacul se puse pe drum si alerga o zi intreaga, de dimineata pana seara, dar nu ajunse la el. Mai alerga insa

inca o zi, si pe inserate il ajunse, puse mana pe el, ii trase o tranteala buna, apoi il lua in spinare si-l duse la Danciu, care se si scula indata ce ei sosira acolo.

Olacul ii mai trase mosneagului o tranteala buna, il aseza la locul lui, iar pe tigan il duse la zana Lia, ca sa-i fie vizitiu.

Lia avea doi cai de calarie, amandoi cu parul de aur. Daca vrei sa intri in slujba mea, ii zise lui Danciu, scalda-te in putina aceasta.

Tiganul nu mai stete pe ganduri, ci se dezbraca si sari in putina. El s-a scaldat timp de jumătate de ceas, apoi Lia i-a poruncit sa iasa din putina. Dupa ce a iesit, ce sa-ti vada ochii? Sa stai si sa te miri! El era frumos de nu-i mai puteai gasi pe fata pamantului pereche.

Sa vezi dar rusine ce era sa pateasca imparatul acela care si-a pus de gand sa nu-si dea tiganului fata!

Dupa ce el s-a imbracat, iar a venit fata cea frumoasa si l-a dus la grajdul celor doi cai cu parul de aur.

lata, ii zise ea, aici in camaruta de alaturi e ovaz de aur; da-le din el cailor in fiecare zi o data cate o banita.

Iar s-a facut apoi nevazuta, si prin cele cu desavarsire minunate abia de aici inainte trece Danciu.

Dupa ce si-a facut slujba trei zile de-a randul, a venit din

nou fata cea frumoasa si i-a spus ca Lia, Zana Zanelor din Imparatia Sorilor, are sa-l aleaga barbat pe acela care e in stare s-o ingane facandu-le toate intocmai ca dansa.

- Du-ma la ea! striga Danciu saltand de bucurie. Am s-o ingan ca si cand as fi intru toate ea insasi.

El a fost dus la stapana lui. Pe-nserate, Lia a poruncit sa fie pus in iatacul ei un al doilea pat la o potrivita departare de al ei. Ea a inceput apoi sa se dezbrace, si, dezbracandu-se, ea avea sasesprezece rochii, pe cand Danciu n-avea decat o pereche de itari. El si-a sfasiat in sa itarii in sasesprezece fasii si, cand Lia pune pe scaunul ei o rochie, pune si el pe al sau o fasie. Dupa aceea a pus fasie langa fasie, ca sa le coase la loc, dar sa vedeti minune! fasiile se tineau una de alta, incat Lia, Zana Zanelor, statea cuprinsa de uimire cand l-a vazut dimineata imbracandu-se tot ca ea.

Lia s-a dus apoi sa se pieptene. Tiganul, de asemenea. Li se pusera doua oglinzi, fiecare cu toate cele de nevoie pentru pieptanat, si au inceput amandoi sa se pieptene. Cand Lia isi tragea o data cu pieptenul prin par, Danciu tragea si el prin al sau. Ea a tras de sasesprezece ori, el de asemenea. Tiganul avea si el par lung, si dupa ce s-au pieptanat, alta minune: fata lui era tot atat de frumoasa ca a Liei.

Cand se uita deci la el, Lia nu mai stia ce sa faca de bucurie, l-a chemat la ea si l-a sarutat cum mireasa isi saruta mirele.

S-a facut apoi o nunta mare, si dupa nunta Lia l-a trimis la vanatoare pe Danciu, care nu mai era acum tigan ca toti tiganii, ci fat-frumos deopotriva cu orisicare fecior de imparat.

Mai nainte de plecare ea ii dete o oglinda si-i zise:

- Cand vrei sa stii ce fac, uita-te in oglinda aceasta, ca ma vezi in ea.

Luandu-si apoi "ziua buna" unul de la altul, el pleca la vanatoare. N-a facut insa decat vreo cateva sute de pasi, si s-a pomenit cu olacul care alerga spre el ca sa-i spuna ca Lia ii trimite vorba sa crute vanatul si sa nu impuste decat doi iepuri.

Mergand mai departe, si tot mai departe, a zarit o padure cu copaci de aur, iar in padure alergau o turma de animale cu par de aur in care nu era insa nici un iepure. Dupa ce a mai trecut prin padurea aceea, i-a trecut prin fata alta turma, dar nici in aceasta nu era nici un iepure. Iar a mers apoi, pana ce a dat de a treia turma; in aceasta era insa un singur iepure. Si-a incordat intai arcul si una, doua, trei! l-a si culcat la pamant.

El insa doi iepuri avea sa-i duca Liei. A mers dar inainte, ca sa mai culce la pamant inca unul.

Mergand asa, la inceput de drum, apoi pe poteca si in cele din urma pe potecute, el s-a ratacit de nu mai stia incotro

sa apuce.

El scoase deci oglinda si se uita in ea. A si vazut pe Lia, care ii facu semn sa apuce la dreapta.

S-a dus dar, si mereu s-a dus un ceas, doua, trei ceasuri, timp de patru ceasuri s-a tot dus fara ca sa poposeasca, si iata ca a zarit o intreaga turma de iepuri.

El ramase nedumerit. Un iepure mai avea sa culce la pamant, unul singur. Iepurii erau in sa gramada, tot unul langa altul, si el, nefiind vanator bun, se temea ca, tragand in el, va omori deodata mai multi.

A asteptat dar si iar a asteptat, pana ce si-a pierdut rabdarea, si a tras, incat a culcat la pamant trei iepuri.

li parea rau ca n-a putut sa se tina de vorba scumpei sale sotii, dar nu i-a ramas decat sa se intoarca acasa. Peste putin i se ivi in cale o matahala de om, un adevarat urias.

Nu ti-e rusine obrazului ca ai impuscat doi dintre iepurii mei?! ii zise omul acela, care era stapanul mosiei pe care ratacise Danciu.

Nu era adica al Liei unul dintre cei trei iepuri. Haid' sa ne masuram puterile! urma dar stapanul celorlalti doi, care mai era necajit si pentru ca ar fi voit ca Lia pe el sa si-l aleaga de sot.

Danciu incepu sa tremure de frica. De! nu se simtea el

destul om pentru ca sa se-ncumete a-si masura puterile cu asemenea matahala. El puse deci mana pe arc si-l incorda. Cellalt fu si el gata sa traga, dar era prea tarziu, caci Danciu il si culca la pamant.

El se intoarse apoi acasa. Lia ramase cuprinsa de spaima cand il vazu aducand patru iepuri. Vai de mine! striga dansa. De ce ai omorat si pe ceilalti doi iepuri?! Daca afla stapanul lor, te omoara-ntr-o clipa.

Grija aceasta sa n-o mai ai! raspunse tiganul, treaba aceasta am regulat-o eu cu dansul. As avea insa sa te-ntreb ceva, daca vrei sa-mi dai raspuns.

S-ar putea oare sa nu-ti dau? grai dansa. Nu avem, asa credem, noi doi nici o taina unul pentru altul.

Spune-mi, te rog, ce fel de rod are pomul acesta, ii zise lui Danciu.

Atata e tot ceea ce vrei sa ma-ntrebi? raspunse Lia. De ce oare n-as fi avand sa ti-o spun aceasta?! Am sa-ti dau, daca e vorba, chiar sa mananci din poamele acelea cate poftesti.

Ea chema apoi degraba pe una din slugile ei si-i porunci sa aduca zece poame de ale acelui pom.

Sluga s-a urcat in pom. Pomul insa avea trei feluri de poame: mere de aur, pere de aur si prune de aur. Servitorul nu stia din care sa ieie patru, caci luand din

fiecare cate trei, erau numai noua. El chibzui in cele din urma sa ieie patru prune, caci prunele erau mai mici decat merele. Asa a si facut, si le-a adus Liei, care i le-a dat sotului sau.

Am o mica daravera pe pamant, grai acesta. Daca e asa, raspunse Lia, poti sa te cobori numaidecat. Ea porunci apoi sa i se faca iute un leagan care se lasa pana la pamant, si-l aseza pe sotul sau in leaganul acela. Cat gandesti cu gandul, Danciu si ajunse la pamant cu poamele pe care le avea in buzunar si i le duse imparatului.

Nu voise imparatul sa-i deie fata sa, dar i-o dete acum, cand il vazu atat de frumos. Nu voia insa fata de imparat sa si-l ieie de barbat, caci se temea ca nu cumva el iar sa se faca cum fusese mai nainte.

Danciu o-nsfaca insa, o lua pe sus si-o duse la muma sa, pe care o pofti apoi sa vie cu el si-o duse la pomul cel inalt.

Sosit aici, el striga "una", si fu jos leaganul in care se asezara toti trei: el, mama sa si fata de imparat. Iar numara apoi "una" si el fu sus.

N-ai vrut sa ma iubesti, nu te iubesc nici eu! ii zise acum fetei de imparat, si-i dete branci ca sa cada pe pamant.

Ea a tot cazut trei zile si trei nopti de-a randul, iar dupa ce a ajuns la pamant, s-a facut mis-faramis, de n-a mai ramas

de ea intreg decat capul, pe care una dintre slugi l-a dus la imparatul.

Doamne sfinte! se tanguie imparatul, cine m-a pus sa nu i-o dau de bunavoie pe fata mea?

Cand imparatul se tanguia in felul acesta, se ivi deodata-n fata lui tiganul, care se caia si el de fapta ce savarsise intr-o clipa de suparare.

Ai fi acum gata sa mi-o dai de bunavoie pe fiica-ta? Nu numai ca ti-as da-o de bunavoie, raspunse imparatul, dar ti-as mai da pe deasupra si jumătate din imparatia mea daca ar fi in viata fiica-mea.

Danciu se duse la muma-sa si-i spuse ce-a zis imparatul. Sa vezi un lucru, grai aceasta, eu am sa-ti dau o cutioara in care e un praf fermecat. Daca vei presara praful acela pe fata moartei, aceasta va invia si trupul se va intrema chiar mai si mai de cum a fost.

Danciu a alergat fuga la imparat, a cerut capul moartei si a presarat pe el praful, cum zisese muma-sa. Cat dai in palme, trupul fetei s-a intremat, crescand bucata langa bucata, si ea incepu sa vorbeasca. Imparatul i-ar fi dat-o acum bucurosi, dar acesta nu voia s-o primeasca.

Sa traiesti in buna fericire cu fiica-ta, ii zise el imparatului, caci eu am gasit alta sotie.

El chema apoi pe muma-sa, cu care se duse la pom, se

urca-n leagan si se-naltara intr-o clipa la Lia, Zana Zanelor din Tara Sorilor, care i-a primit cu multa bucurie. El a zidit apoi pentru muma-sa un palat frumos si i-a zis:

- Daca ti se va fi facut dor de mine, trimite-mi vorba prin o sluga, si-ntr-o clipa vom fi eu si sotia mea la tine.

El s-a dus apoi acasa, unde s-a facut nunta mare. Lia voia sa-l poftasca si pe imparatul, dar tiganul nu s-a invoit sa stea la masa cu cel ce umblase cu gandul de a-l insela. Au poftit deci la nunta soarecele, care s-a-ndopat.

Am fost si eu la ospat si-am pus mana pe un ciolan, apoi am plecat lasandu-i in fericire, care n-a mai incetat nici pana astazi, daca nu vor fi murit cumva.

Broasca țestoasă cea fermecată

de Petre Ispirescu

A fost odata ca niciodata; ca de n-ar fi, nu s-ar mai povesti; De cand facea plopsorul pere si rachita micsunele; de cand se bateau ursii in coade; de cand se luau de gat lupii cu mieii de se sarutau, infratindu-se; de cand se potcovea puricele la un picior cu nouazeci si noua de oca de fier si s-arunca in slava cerului de ne aducea povesti;

De cand se scria musca pe parete,
Mai mincinos cine nu crede.

A fost odata un imparat, si el avea trei feciori. Cand le-a venit si lor vremea de insuratoare, le-a zis imparatul:

- Dragii mei copii, v-ati facut mari; mergeti de va cautati ursitele, ca sa intrati si voi in randul oamenilor.
- Vorbele tale, tata, sunt pentru noi ca o icoana la care ne inchinam, raspunsera copiii si, dupa ce ii sarutara mana, se gatira, care mai de care, sa plece mai curand.

Fiul cel mare se imbraca cu hainele ce le avea el mai bune, lua oaste cu dansul si banet de ajuns.

Mergand spre rasarit, ajunse la curtea unui imparat care avea o fata, singura la parinti. O peti de la tatal ei, imparatul, si invoiala se si facu.

Asemenea si cel mijlociu, dupa ce se dichisi si el cum stiu mai bine, pleca si el inspre apus. Ajunse si el la curtea unui alt imparat, carele asemenea avea o fata. Facura vorba, si iute, iute, se logodi si el cu dansa.

Pe fiul cel mai mic, inasa, nu-l tragea inima a pleca in petit. Dara n-avu ce-si face capului, caci tata-sau il trimitea intruna sa caute a se capatui si el. Lua si dansul niste haine, numai sa nu zica nescine ca nu s-a gatit, si de cheltuiala ce pe apa nu curge, si pleca si el, stii, cam in dorul lelii.

Dara unde sa se duca? Nici el, iaca, nu stia. Misca si el picioarele a lene, unul dupa altul inaintea lui, numai sa zica ca umbla, apuca pe o carare ce intalni in cale, si merse pe ea, fara sa-si dea seama unde se duce. Cand, ce sa vezi data? Poteca pe care apucase, il scoase drept la un elesteu mare. In cale vazu o nuia lunga de alun pe care o lua, asa de florile marului, fara sa stie ce are sa faca cu dansa.

Ajungand pe marginea elesteului, se aseza si el acolo jos, si, privind cu nedomirire, ia asa numai ca sa zica si el ca face ceva, balacea cu nuiaua prin apa, si facea haz cum sare stropii de apa, cand o lovea. Apoi incepu a cugeta. El vedea ca fiecare strop de apa, cand pica inapoi la matca, se face cate un armean (cerc) impregiurul lui, si de ce merge se mareste, pana ce intra iarasi in sanul matcei de unde a iesit, fara mai pe urma sa se cunoasca nici locul unde a picat stropul, nici intinderea armeanului din giurul lui, ci totul ramanea ca mai-nainte, adica fata apei lucie ca o oglinda.

El era dus cu gandurile. Se uita si nu mai vedea, tot da cu nuiaua in apa, si nu stia ce facea. Nu mai simtea daca este, ori nu mai este. Cand, iata ca o broasca testoasa iesise pe luciul apei, si se uita gales la dansul. Unde lovea el cu nuiaua, si unde se deschidea talazurile care inconjura varful nuielei, acolo, tast! Si dansa, si ochii de la dansul nu si-i mai lua.

Se uita la dansul parca sa-l soarba cu privirea. Dara el nu vedea, nu auzea. Atata era de dus cu mintile.

In cele din urma, cum, cum, baga de seama ca o broasca testoasa se tine dupa varful nuielei lui. Se uita si el la dansa, si parca ii zicea inima ceva, dara nu pricepu nimic.

Cand se trezi bine din cugetarile lui, vazu ca soarele da in asfintit. Se scula binisor, fara sa-i pese de ceva, si se duse acasa.

A doua zi iarasi asa facu, fara sa-i plesneasca prin cap ceva, si fara sa-si mai aduca aminte ca plecase in petit.

A treia zi, cum se scula, pleca iarasi la marginea elesteului. Pasamite il tragea ata la ursita lui.

Si cum sta el acolo si se juca cu nuiaua in apa, iara broasca testoasa ii tot sarea pe dinainte si se uita la dansul cu dor, isi aduse aminte, la urma urmelor, ca el era plecat in petit, si ca fratii lui erau a se intoarce a doua zi cu logodnicele lor.

Tocmai cand voi sa se scoale si sa plece spre a merge sa-si incerce si el norocul, iata ca broasca mai tasni o data, iar el isi arunca ochii la dansa mai cu bagare de seama. Se uita drept in ochii broastei, si simti un nu stiu ce, colea la

inimioara, pare ca il sagetase ceva. Sezu iarasi jos. Ar fi voit sa plece, dara parca il pironise cineva locului. Mai voi el sa faca ceva cumva, asa ca sa se departeze, dara in desert. Picioarele nu se mai miscara, ca si cand ar fi fost butucite.

Se mira de asta lancezeala. Si, mai aruncandu-si cautatura la broasca, vazu ochii ei, pare ca stralucea de un foc ce simtea ca il atinge. Atunci isi lua inima in dinti si striga:

- Asta sa fie logodnica mea.
- Iti foarte multumesc, dragul meu iubit, ii raspunse atunci broasca. Cuvantul tau a sfaramat toate farmecele ce ma tineau inlantuita. Tu esti ursitul inimii mele. Pe tine te voi urma pana voi avea viata in mine.

Se sperie oarecum, fiul de imparat, cand auzi pe broasca vorbind.

Ar fi rupt-o d-a fuga, dara graiul ei era dulce si viersul cu lipici ce avea il facu sa-i ramaie talpile lipite de locul unde sta.

Broasca se dete de trei ori peste cap si se facu o zana gingase, si plapanda, si frumoasa; cum nu se mai afla sub

soare. Ii venea flacaului, de drag, sa o soarba intro lingura de apa. Dada se opri, si nu facu nici o miscare, ca sa nu supere ori sa indaratniceasca pe zana a veni dupa el, caci simti ca, de aci inainte, fara dansa nu va putea trai.

Se pusera la vorba, si nici ei nu stiau ce vorbesc. Aci incepeau una, aci lasau alta, pana ce se pomenira ca amurgise. Si fiindca a doua zi era sa vie fratii cu logodnicele lor, spuse zanei ca se duce sa instiinteze si el pe tatane-sau ca a sa-si aduca si el logodnica.

Broasca intra iarasi in elesteu, iara dansul pleca la curtea imparateasca. Mergea el, dada parca-l tot oprea cineva in cale. I se parea ca-l trage cineva de la spate de haine. El se tot intorcea de se uita inapoi. Nu vedea nimic, insa el isi tot intorcea capul si se uita. Noroc ca i se scurtase calea si ajunse acasa, caci, de tinea drumul mai lung, te mira de nu ramanea cu gatul stramb, de atata uitat inapoi.

Daca ajunse si gasi pe toti ai lor adunati la tatal sau, incepu sa le povesteasca siretenia celor ce i se intamplase. Cand ajunse sa le spuie ca a zis broastei: „Tu sa fii logodnica mea”, toti se umflara de ras deodata si incepu a-l cam lua peste picior cu vorbe in doi peri si cu glume nesarate. Vru el sa le spuie cine a fost broasca, dada nui detera ragaz, caci ii luau vorba din gura, si-l cam dedeau in tarbaceala cu graiuri care mai de care pacalitoare.

Daca vazu, tacu din gura si inghiti rusinea ce-i facura fratii inaintea tatalui sau. Se gandi el: „Acum o mie de vorbe un ban nu face. Lasa, isi zise el, sa vedem ca cine rade mai la urma, rade mai cu folos”.

A doua zi fiecare flacau zbura la logodnica sa. Iara imparatul puse de impodobi palatul si cetatea cat se putu mai frumos, ca sa-si priimeasca nurorile. Oamenii umblau cete, cete prin cetate, ca in zi de sarbatoare, ostasii se gatira ca de alai, pana si copiii se veseleau de veselia imparatului.

Venira unul dupa altul feciorii cei mai mari ai imparatului cu logodnicele lor. Ce e drept, si ele erau frumoase, hainele pare ca le erau turnate pe dansele. Fiecare isi adusese zestre insemnata: robi, cai, carute ferecate; si le priimise imparatul cum se cuvine imparatilor si fiilor de imparati.

Ei, daca se adunara la un loc, adusera vorba iarasi despre broasca fratelui lor celui mai mic, si incepura impreuna cu logodnicele lor a grai despre dansul cam in dodii.

Li tinura de rau tatal lor, caci de, orice s-ar zice, fiu ii era si al mic, si il durea la inima cand il luau in ras, dara toate fura in desert, caci, desi nu mai vorbea de rau aievea in fata imparatului, pe din dos, insa, isi bateau mendrele, cum voiau, isi dedeau coate de radeau, si chiar se vorbira,

amandoi fratii cu logodnicele lor, sa faca pe fratele lor mai mic de ras si ocară, când va veni cu broasca testoasă înaintea împăratului.

Fiul cel mic al împăratului dacă se duce și el să-și aducă logodnica, broasca cea testoasă iese din elesteu la dansul, se dă de trei ori peste cap și se face om ca toți oamenii. Vorbira ce vorbira, apoi fiul împăratului îi zise să se gătească să meargă. Atunci ea îi răspunse:

- Dragul meu logodnic, trebuie să știi că și eu sunt fată de împărat, și încă fată de împărat mare, și avut, și puternic. Dară blestematele de farmece ne-a acoperit palaturile cu apă această murdăra, împăratia ne-a fost răpit-o dușmanii, și pe mine mă făcut precum m-ai văzut.

Vorbele ei mărești, vîrsul ei plăcut, de pară că te ungea la inimă, nu altceva, zăpacise oarecum pe bietul fecior de împărat, dară, ținându-și firea și nepierzându-și cumpatul, el îi mai zise:

- Lăsa astea acum. Odată dacă te-am ales, tu ești a mea, floncanească lumea ce va vrea. Gătește-te, îți zic, și aiudem, că ne așteaptă tatăl, cu frații și cu cumnatele mele.

- La noi este obiceiul, adauga zana, ca inainte de a merge la cununie, sa ne imbaiem.
- Ne vom imbaia la palaturile tatalui meu, raspunse el.
- De ce sa mai facem p-acolo tevatura? Sa ne imbaiem aci.

Si facand un semn cu mana, apa elesteului se trase intr-o parte si intr-alta, si in locul lui se vazura niste palaturi, stralucitoare de podoabe, incat la soare te puteai uita, dara la dansele ba. Aurul cu care erau poleiti stalpii si ciubucele de pe langa streasina licarea de-ti lua ochii.

Zana lua de mana pe fiul imparatului si intra in palat. Vezi ca el ramasese cu ochii bleojditi, ca unul ce nici dansul, desi era fecior de imparat, nu mai vazuse asemenea scumpeturi.

Si fiind gata baile si apa incropita numai ca laptele cand il mulge de la oaie, intrara fiecare in cate o baie si se imbaiara.

Fiul imparatului nu cuteza sa calce pardoseala baii si pe velintele cele de mare pret ce erau asternute prin palat, de mila sa nu le strice frumusetea.

Baia era pardosita cu tot felul de marmura lustruita si adusa din mestesug asa, incat inchipuia fel de fel de flori, de pasari si cate nagode toate. Apa ciuruia din teve aurite si o lua cu nastrape si cu cause de aur. Stergarele erau de matase si in tesatura cu fir de cel mai bun si cu margaritare.

Dupa ce iesira din baie si se imbracara, trecura prin gradina, unde mirosul florilor ii imbata.

Zana porunci si trase la scara o caruta ferecata in aur, cu patru telegari de mancau foc. Caruta era impodobita cu pietre nestemate de sclipeau in fata soarelui ca cine stie ce lucru mare. Ei se urcara. Cum se puse el langa dansa, un luceafar se aseza pe fruntea ei, si asa stralucea de orbea pe cei ce se uitau asupra dansilor.

Amandoi erau imbracati cu niste haine scumpe si foarte frumoase. Caii pornira. Dara zburau de parca n-atingeau pamantul, iara nu ca mergeau. Intr-o clipa ajunsera la imparatul, tatal baiatului, carele il astepta si se ciudea de atata intarziere.

Cand ii vazura, toti intelesera ca aceasta era femeie de pe alte taramuri, si lauda pe fiul de imparat pentru o asa nimerita si neasteptata alegere. Fratii cei mai mari o malcira, vazand atata frumuseti si atata bogatie. Mai mare stralucire si gingasie ca aceasta nu se mai vazuse sub soare si pe la dansii pana atunci. Incepura a-si da coate, a-si veni in cunostinta si a se cai de rasul ce facusera de fratele lor.

Imparatul nu mai putu de bucurie, cand vazu ca fiul sau cel mai mic ii aduce in casa minunea minunilor. Zana se purta cu mare bunacuviinta, si vorbi astfel incat robi toate inimile. Oaspetii nu-si mai luau ochii de la dansa si urechile lor nu mai ascultau alte vorbe, decat vorbele ei, ca mult erau cu lipici.

Fiii cei mari ai imparatului povatuiră pe logodnicele lor ca sa faca si ele tot ce va vedea pe zana ca face, si la cununie si la masa.

Imparatul isi implini pofta inimei lui. El dorise, vezi, sa-si cunune toti copiii intro zi, si asa si facu.

Era vesel imparatul pentru aceasta, cat un lucru mare.

Dupa ce se cununara fiii imparatului cu logodnicele ce-si alesesera fiecare, se prinsera in hora si jucara, ca la nunta unui imparat. Ceilalti jucau, nu jucau, dara zana cand juca,

parea ca n-atinge pamantul. Lumea privea si i se umplea inima de mandrie, caci fiul cel mic al imparatului lor adusese o asa zana sa o domneasca. Oamenii se luau la prinsoare ca nici in cer nu se gasea o mai mare frumusetate ca ceea ce aveau ei dinaintea ochilor lor.

Intre acestea veni seara, si se puse o masa d-alea imparatestile. Imprejurul mesei imparatesti, o multime de alte mese erau puse pentru boierime, pentru negustorime si pentru prostime. Se pusera la masa.

Nurorile cele mari ale imparatului tineau ochii tinta la zana sa vaza ce face ea ca sa faca si ele, dupa povata sotilor lor.

Zana, din fiecare fel de bucate ce se aducea la masa, lua cate nitele si baga in san. Asemenea facura si cumnatele ei. Mancara si se veselira cat le ceru inima.

Cand se sculara de la masa, zana se duse la imparatul socru, ii saruta mana, ii multumi, si, scotand din san, de unde bagase bucatele, un manunchi de flori bine-mirositoare, i-l dete ca semn de iubire fiasca.

Odata se umplu locul de un miros asa de frumos si strein, cum nu mai mirosise oamenii locului aceluia. Atunci toti intr-o glasuire strigara: „Sa ne traiasca doamna si imparateasa noastra”, iara ea, fara a se mandri, se trase

din naintea imparatului cu totul smerita si se aseza langa sotiorul ei.

In calea ei, incepu a curge de printre incretiturele hainei sale margaritare, de umplu locul; iara mesenii, cu buni, cu prosti, se plecara si le adunara.

Ducandu-se si nurorile cele mai mari ale imparatului sa-i multumeasca, ii sarutara si ele mana. Cand voira insa a scoate si ele din san ce pusesera in timpul mesei, bagara de seama ca hainele lor sunt murdare si terfelite de bucate, incat nu mai semana a haine puse pe om, ci a alte dihanii, si se facu un ras de mila lor in toata nunta, incat plecara umilite in camarile lor ca sa se schimbe, fiindca nu mai era chip a mai sta asa ingalate la nunta.

Atunci multimea, cu mic, cu mare, si imparatul impreuna cu dansa, strigara intr-un grai, ca acesti soti sa-i domneasca de aci inainte. Imparatul se cobori din scaun, si se urca fiul cel mic cu sotia sa.

Aceasta imparateasa cu rostul ei cel blajin, cu purtarea cea cumpatata, se facu de o iubira pana si cumnatele ei. Iara fiul imparatului, cu agerimea mintii lui, cu intelepciunea cea fireasca si cu povetele imparatesei, sotia lui, domni in pace, in liniste si in veselie toata viata lui.

Eram si eu p-acolo. Si fiindca am dobandit si eu un os de ros, mi-am pus in gand sa va povestesc, boieri d-voastra, lucruri care, de s-ar crede, m-ar da de minciuna.

Cuprins:

Ancora subterană.....2 - 3

Rodul tainic.....4 – 16

Broasca țestoasă cea
fermecată.....17 - 30

